

det ærede Thing, og da vil det ogsaa nok gaa i det andet Thing. Jeg haaber, at disse mine Ord skulle finde Gjenklang og Belvillie.

Aufjær: Jeg tror, at den ærede sidste Læser har tillagt mig en meget større Betydning i Thinget, end jeg har. Det har vist ganske lidt at sige, enten jeg gaar med eller ikke, men jeg skal strax sige, at jeg ikke kan gaa med ham. Min Betragtning af dette Forhold har jeg fremsat saa ofte, at jeg ikke skal trætte Thinget med en Gjentagelse. Jeg skal kun gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han, naar han nu forlanger 32 p. til Soldaten og erklærer det for det Allermindste, hvorfor en ung Mand i den Stilling med Lævelighed kan skaffe sig det absolut Nødvendige, maa huske paa, at der bagved de 32 p. ligger adskilligt Andet, saasom $1\frac{1}{2}$ Pund Brød, som vel kan anslaaes til 4 p. , hele Beklædningen, som er 6—8 p. om Dagen, Indkvartering, som er andre 8 p. , Lys, Brændsel, Sygepleie og forskellige andre Ting. Naar det ærede Medlem vil lægge alle disse Beløb sammen, vil han finde, at de Fordringer, han stiller til en 22aarig Karls første Livsfornødenheder, andrage et Beløb af omtrent 3 á 4 Mark om Dagen. Vil det ærede Medlem nu kaste sit Blik omkring i Landet og naaonlig lade det ret omhyggeligt undersøge de finantzielle Love, vil han se, hvorledes Staten paa mangfoldige andre Gebeter stiller sig overfor dette Spørgsmaal. Naar han omkring paa vore finantzielle Bevillinger træffer Lønninger til Beløb af 3 til 400 Rb. for en fuldstændig Anvendelse af en voksen Mands hele Tid under saadanne Vilkaar, at man maa antage, Meningene er, at denne Mand skal kunne forsyne en Familie, tage disse Lønninger sig overordentlig grelt ud. Det ærede Medlem sagde, at man fra vor Side altid hørte tale i saa høie Toner om, hvor meget Priserne paa Livsfornødenhederne ere stegne. Ja, ganske rigtigt, og jeg beklager, at man fra den anden Side ikke synes at erkjende dette i samme Grad, naar der er Tale om Statens faste Embeds- og Bestillingsmænd, som det i alt Fald fra nogle af de Herrer's Side er Tilfældet, naar der er Tale om dem, der i 6 Maanedere skulle ind for at blive uddannede til at opfylde deres første Pligt imod Fædrelandet. Jeg kan ikke forlade dette Thema uden at beklage, at det er blevet Skik udenfor Salen at referere Foredrag og Afstemninger, der ere foregaaede her, paa en saadan Maade, som om den Omstændighed, at man ikke vil gaa ind paa hvilketomhelst mere eller mindre leifindige Forslag om at forhøje Soldatens Lønning, skulde røbe, at man mangler Følelse for, at Soldaten fik en forsvaerlig Løn. Nei, mine Herrer! dette er et Spørgsmaal, hvorved det ikke kan gaa an at lade sig lede af Følelsen. Man maa saavidt muligt søge at komme til Erkjendelse af, hvad det virkelig Fornødne er, og den, der kan bevise mig,

at det virkelig Fornødne er, hvad det ærede Medlem her har anført, altsaa en daglig Udgift af 3 til 4 Mark, skal faae min Stemme derfor, men ikke før han har bevist mig det. Jeg tror nu ikke, man kan paasta, at der til et ungt Menneskes absolut nødvendige Livsunderhold hører ved Siden af de andre Ting, han modtager, Mere, end her er foreslaaet, og det ærede Medlem vil selv se, at han ikke har faaet den Tilslutning her i Salen, som han mener, at han burde have. Den nu foreslaaede Forøgelse er ikke kommen frem, fordi man har anerkjendt, at den i 1867 satte daglige Løn var utilstrækkelig. (Riser: Ikke?) Nei, men fordi man ikke nu i 1874 kan faae for 22 p. det Samme, som man kunde faae i 1867; det er Grunden.

M. P. Jensen: Da denne Behandling i enkelte Retninger kan betragtes som en Fortsættelse af den Behandling, der tidligere har fundet Sted af den næste paa Dagsordenen opførte Sag, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg tog ikke Ordet ved 2den Behandling af den nys nævnte Sag, fordi Mange allerede i det Væsentligste havde udtalt, hvad jeg ønskede at sige, og jeg fandt mig ikke foranlediget til Gjentagelser, men havde jeg ventet, at Sagen skulde finde den Afslutning, som blev den til Del, havde jeg ganske vist taget Ordet. Jeg tror, at Enhver, som var tilstede ved denne Forhandling, maatte komme til den Overbevisning, at der ingen Uenighed var i Realiteten, men at Alle vare enige om, at der burde gives nogen Forhøielse i Lønningerne for Hærens Underkorporaler og Menige, og at der kun gjordes Indvendinger imod den formelle Side af Sagen, imod at give Forhøielsen i en Lov, der tilkjendegav sig som en Lov om Gjennemførelsen af det nye Møntsystem. Det forundrede mig derfor noget, at der blev forlangt Afstemning ved Navneoppraab, thi jeg tror, at det under saadanne Omstændigheder ikke af et Ja eller Nei kan udledes, hvorledes den Paagjældende stiller sig til Sagen. Mit Nei betød kun en Protest imod den formelle Side af Sagen, nemlig at Forhøielsen blev bragt frem paa det paagjældende Lovforslag, hvad jeg fandt saameget mere unaturligt, som den høitærede Krigsminister havde bebudet et Lovforslag som det, der nu er under Forhandling. Det falder mig ikke ind at sige, at de Medlemmer, der anmodede om, at Afstemningen skulde ske ved Navneoppraab, havde til Hensigt at bruge denne Afstemning til at exploitere Sagen; jeg tror endog, at denne Begjering om Navneoppraab kom frem ved en Misforstaaelse, men jeg paastaar, at det, der skete ved den omhandlede Leilighed udenfor Salen er blevet brugt til Exploitation paa en Maade, der er absolut uheldig overfor Medlemmer af Folkethinget, som i Følge deres Livsstilling have den naturlige Opgave at kjende de